

Birek: Til det ærede Medlem for Københavns 1te Valgkreds (Sigvald Olsen) skal jeg blot gøre et Par forbigaaende Bemærkninger. Det meget ærede Medlem benægtede, at Højre har taget noget som helst Initiativ til sociale Love. Naar jeg nævner det ærede Medlem Alderdomsforsørgelsesloven, Ulykkesforsikringsloven, Fabrikloven, Sygekasseloven og Voldgiftsloven, vil det ærede Medlem indse, at hvis han fortsætter sin Benægtelse, vil han stille sig paa samme Standpunkt, som en vestjydsk Rigsdagsmand en Gang skal have gjort, da han blev klemt, idet han sagde: „A benægter Faktum!“

Det ærede Medlem bemærkede dernæst, at Kravet om sociale Love ikke rejstes fra Arbejdsgivernes Side. Nej, det kan der for saa vidt være noget rigtigt i, som Arbejdsgiverne selvfølgelig ikke løbe grassat efter Love, som i det væsentlige komme til at gaa ud over dem, men Højre er ikke et særligt Arbejdsgiverparti, men, som det ærede Medlem vil vide, et Statsparti, som for saa vidt har alle Klassers Interesser paa sit Program, og i det Øjeblik, Arbejdsgiverne ere Medlemmer af Højre, ville de altid vide at underordne deres Særinteresser under de Fællesinteresser, som Partiet paatrykker sit Stempel. Det bedste Bevis derpaa turde være, at Arbejdsgiverforeningens Formand, det højtærede Medlem for Thisted (N. Andersen), trods denne sin Stilling i sin Tid udfoldede det mest energiske Arbejde for at faa gennemført Ulykkesforsikringsloven og Fabrikloven, der begge i høj Grad lægge Byrder paa Arbejdsgiverne. Jeg antager, at det ærede Medlem herefter vil indse, at hans Udtalelse ikke var helt rigtig. Naar det ærede Medlem saa yderligere bemærkede, at da Højre ikke har Flertal i dette Ting, nyttede det ikke, hvad vi vilde, kan jeg kun henvise til, at i Landstinget, hvor Højre har haft Flertal, har det gennemført de nævnte Love og ogsaa været i Stand til at paatvinge dette Ting dem, selv om mange Medlemmer her i Tinget ikke syntes f. Eks. om Fabrikloven. Jeg har hørt Udtalelser af ærede Medlemmer her i denne Sal, som i Virkeligheden berettiger mig til at sige, at de saa paa saadanne Love med en vis Betænkelighed som katedersocialistiske Eksperimenter.

Jeg skal derefter vende mig til den meget ærede Konseilspræsident. Først takker jeg ham for hans Udtalelser om Konsulatsberetningerne. Med Hensyn til Udvandringspørgsmaalet maa jeg derimod beklage, at han erklærede, at Staten intet

dermed kunde have at gøre. Jeg kan være enig med den ærede Minister i, at Udvandringen maaske ikke altid er af det gode. Men naar det nu faktisk eksisterer, som den ærede Minister betragter som værende af det onde, kan jeg ikke indse andet, end at det kan være en Statsopgave at regulere denne Udvandring, som kan omfatte gennemsnitlig c. 4,000 Mennesker aarlig.

Det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) talte en Del om Valgkredsordningen, saa jeg kan paa dette Omraade være ganske kortfattet. Det glæder mig, at baade det ærede Medlem og, saa vidt jeg kunde forstaa, ogsaa den højtærede Konseilspræsident indse, at det afgørende i vedkommende Grundlovsparagraf om 1 Rigsdagsmand for hver 16,000 Indbyggere ikke ligger i de 16,000, men i, at Kredsenes skulle være lige store. F. Eks. vilde det være langt mere grundlovsmæssigt, at der for 48,000 Indbyggere er to Valgkredse, naar hver Rigsdagsmand repræsenterer 24,000, end om der var 3, hvoraf den ene omfattede 30,000, den anden 10,000 og den tredje 8,000 Indvaanere. Den højtærede Minister vil i saa Fald indrømme mig, at vi ikke i og for sig vilde gaa udenfor Grundloven i det Øjeblik, vi lode Valgkredsene blive noget større, men derimod i det Øjeblik, vi ikke lode dem være lige store og ikke lode hver Rigsdagsmand repræsentere det samme Vælgerantal. Naar den højtærede Konseilspræsident sammenlignede dette Spørgsmaal med Spørgsmaalet om Nævninger, saa har han fuldstændig Uret, thi Spørgsmaalet om Valgkredsene Størrelse er et aldeles fundamentalt Spørgsmaal; det er nemlig et Spørgsmaal om, hvorvidt Befolkningen faar den lige store Indflydelse paa Statens Styrelse, som Grundloven tilsigter, medens Spørgsmaalet om Nævningeinstitutionen kun er et Hensigtsmæssigheds- og Skønsspørgsmaal, som ikke i den Grad er fundamentalt.

Jeg skal derefter vende mig til den meget ærede Finansminister. Den højtærede Minister erklærede, at jeg kun sagde en ubestridelig Sandhed, og det er jo i og for sig ganske naturligt, at de Ting, jeg siger, ere ubestridelige Sandheder, ellers vilde jeg vel ikke fremføre dem her i Tinget. Disse ubestridelige Sandheder have i hvert Fald undertiden den Charme, at de blot skulle siges en Gang for at blive klare for Folk og blive forstaaede, f. Eks. ogsaa af den ærede Finansminister. Det vilde dog virkelig være